

силѣ тѣ на мѣстно то преданіе, че Богъ ще ги спасе отъ това само, защо то тѣ живѣять въ Св. Горѣ, а не въ міръ. Законы тѣ за калугерство то, за формѣ тѣ на облекло то и вънкашный образъ на животъ тѣ, то ся знае, и тука запазвѣтъ сила та си; нѣ въ келейный си животъ, калугеръ тѣ не дава отчетъ никому.

Въ свободны тѣ мѣнастиры нѣма игумень (освѣтъ Хылиндарскый мѣнастирь, дѣто игуменска та длѣжность по избраніе то на братія та, исправлява икона та на Божѣ майка—*триржчица*). Мѣнастырска та власть съставять, тѣй нарѣчени тѣ, *проестосы*, сирѣчь, старци кои малко или много сѣ богаты и сѣ помагали, какъ то и да е, за обогатяваніе на мѣнастирь тѣ и пр. Тѣзы старци образувѣтъ домашный синодъ и из'общо разсѣждѣтъ за вѣтрѣшны тѣ и вѣншны тѣ работы на мѣнастирь тѣ. Тѣ сяка година избирѣтъ изъ помежду си епитропъ (векылинъ), на кого то повѣрявѣтъ да варди порядкъ въ църквѣ тѣ и трапезѣ тѣ. Проестосы тѣ, и епитропъ тѣ съставять особенъ затворенъ кръгъ, нѣщо като мѣнастырска аристократія, и глѣдѣтъ изъ високо на другы тѣ братія, какъ то и прилича на аристократы тѣ.

Натегнаты тѣ отношенія между проестосы тѣ и братія та из'еднѣшъ ся забелѣзвѣтъ. Проестосъ тѣ из'еднѣшъ може да ся забелѣжи между другы тѣ братіи по скжны тѣ си дрехы, горделивый тѣ поглѣдъ и чербаджійскый вѣрвежъ; сичкы другы раболѣпно му ся кланять и го имѣтъ за честь кога то похортувѣтъ малко съ него. Кога то мѣнастырскый уставъ дава пълна свобода, чудно ты е да глѣдашъ такова раболѣпіе, нѣ въ това раболѣпіе ся изразява или просто смиреніе на слабость тѣ предъ силѣ тѣ, или грѣшно желаніе да ся умилистави тая сила съ надеждѣ на някъквы си далечены сгоды. Някои отъ калугеры тѣ живѣять въ свободны тѣ мѣнастиры само отъ това, че